

De Vijf

en de verdwenen geleerden

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five Have a Wonderful Time
Eerste originele uitgave: 1951 / herziene editie: 2017

Tekst en illustraties: © 2017 Hodder & Stoughton Limited
Omslagillustratie: Laura Ellen Anderson

The Famous Five®, Enid Blyton® and Enid Blyton's signature® are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited. No trademark or copyrighted material may be reproduced without the express written permission of the trademark and copyright owner. The moral right of the author has been asserted.

Deze uitgave:
De Vijf en de verdwenen geleerden
Opnieuw vertaald door: Jolien Savalle
Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

© 2022 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 27564 7
D/2022/0034/30
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier – zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton®

De Vijf



en de verdwenen geleerden

Vertaling: Jolien Savalle

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. GEORGE IS HELEMAAL ALLEEN.....	11
2. WEER ALLEMAAL SAMEN.....	19
3. EEN GEZELLIGE OCHTEND.....	27
4. DE KERMISARTIESTEN KOMEN AAN.....	35
5. DE EERSTE NACHT IN DE CARAVAN.....	44
6. WAT EEN GEZELLIG STEL.....	52
7. EEN ONAANGENAME VERRASSING.....	61
8. WAAR ZIJN DE CARAVANS?.....	70
9. EEN GROTE VERRASSING.....	79
10. TERUG BIJ DE KERMISARTIESTEN.....	88
11. IETS HEEL VREEMDS.....	97
12. EEN VUURSHOW.....	105
13. OP NAAR HET KASTEEL.....	114
14. KASTEEL FAYNIGHTS.....	123
15. EEN INTERESSANTE DAG.....	132
16. GEHEIME DOORGANGEN.....	141
17. OPWINDING EN EEN SCHOK.....	150
18. SAM BELEEFHT HAAR EIGEN AVONTUUR.....	159
19. SAM DOET MEE.....	167
20. TOUWEN EN MESSEN.....	176
21. IN DE TORENKAMER.....	184
22. BEAUTY EN SAM VERMAKEN ZICH PRIMA.....	191
23. EEN GEWELDIGE TIJD!.....	199

HOOFDSTUK 1

George is helemaal alleen

‘Ik vind het *echt* gemeen,’ zei George fel. ‘Waarom mag ik niet meteen met de anderen mee? Ik ben nu al twee weken thuis en heb hen niet meer gezien sinds het begin van de vakantie. En nu gaan zij lekker veertien dagen weg en mag ik niet mee.’

‘Doe niet zo gek, George,’ zei haar moeder. ‘Je mag gaan zodra die verkoudheid van je over is.’

‘Die *is* al over,’ zei George met een norse blik. ‘Mam, dat weet jij ook!’

‘Zo is het genoeg, Georgina,’ zei haar vader, opkijkend van zijn krant. ‘Dit is al de derde keer dat we hier ruzie over hebben tijdens het ontbijt. Hou op.’

George reageerde nooit als ze ‘Georgina’ werd genoemd, dus hoe graag ze ook iets terug wilde zeggen, ze perste haar lippen op elkaar en keek weg.

Haar moeder lachte. ‘O, George, schat! Kijk niet zo vreselijk fel. Het was je eigen schuld dat je zo verkouden werd – echt iets voor jou om te gaan zwemmen en er veel te lang in te blijven; het is tenslotte pas de derde week van april!’

‘Ik zwem altijd in april,’ zei George mokkend.

‘Ik zei: hou op,’ zei haar vader, terwijl hij met zijn krant op tafel sloeg. ‘Geen woord meer, George, of je gaat helemaal niet naar je neven en nichtje.’

‘Woef,’ zei Timmy van onder de tafel. Hij hield er niet van als iemand boos werd op George.

‘En begin *jij* nou niet ook al,’ zei Georges vader, die Timmy met dezelfde felle blik als George een por gaf met zijn teen.

Zijn vrouw moest weer lachen. ‘O, hou toch op, jullie twee,’ zei ze. ‘George, heb geduld, lieverd. Zodra het kan, mag je naar je neven en nicht toe. Misschien morgen al, als je je gedraagt en als je vandaag niet al te erg hoest.’

‘Mam, waarom heb je dat niet eerder gezegd?’ vroeg George. Haar boze blik was als bij toverslag verdwenen. ‘Ik heb vannacht niet één keer gehoest. Ik ben vandaag weer helemaal beter. O, als ik morgen naar kasteel Faynights mag, beloof ik dat ik vandaag niet zal hoesten!’

‘Naar kasteel Faynights?’ vroeg haar vader, weer opkijkend. ‘Dat is voor het eerst dat ik daarover hoor!’

‘Nee, lieve Quentin, ik heb je daar al minstens drie keer over verteld,’ reageerde zijn vrouw. ‘Julian, Dick en Anne hebben twee grappige oude caravans geleend van een schoolvriend. Ze kamperen ermee in een weiland in de buurt van het kasteel.’

‘O, dus ze logeren niet *in* het kasteel,’ zei Georges vader.

‘Ik dacht al. Straks komt George als een soort koningin weer thuis.’

‘George?!’ riep zijn vrouw lachend. ‘Het lukt me nog net om haar haar nagels schoon te laten houden en af en toe een schone spijkerbroek te laten aantrekken. Maar goed, je weet heel goed dat George en haar neven en nichtje het leuk vinden om samen op bijzondere vakanties te gaan.’

‘En dat we avonturen beleven,’ grijnsde George. Van de gedachte dat ze de volgende dag naar haar neven en nichtje ging, kreeg ze spontaan een goed humeur.

‘Nee, dit keer gaan jullie niet weer van die vreselijke avonturen beleven,’ zei haar moeder. ‘Ik zie ook niet hoe jullie dat zouden moeten doen, in die oude caravans in dat rustige dorpje bij kasteel Faynights.’

‘Daar zou ik met George mijn hand niet voor in het vuur steken,’ zei haar man. ‘Geef haar een piepklein kruimeltje avontuur en ze gaat ervoor. Ik ken echt niemand zoals George. Gelukkig hebben we maar één kind. Twee of drie Georges zou ik, geloof ik, niet aankunnen.’

‘Er zijn er genoeg zoals George,’ zei zijn vrouw. ‘Julian en Dick bijvoorbeeld. Die storten zich ook altijd overal in – met Anne in hun kielzog, verlangend naar een rustig leven.’

‘Nou, ik heb genoeg van deze discussie,’ zei Georges vader. Hij schoof zijn stoel hard naar achteren, waarbij hij Timmy per ongeluk schopte onder de tafel. Die jankte.

‘Die hond heeft geen hersens,’ zei de ongeduldige man.

‘Ligt hier altijd onder de tafel als wij aan het eten zijn en verwacht dan dat ik onthou dat hij daar ligt! Nou, ik ga wat werk doen.’

Hij liep de kamer uit. De eetkamerdeur viel met een knal dicht. En daarna de deur van de studeerkamer. Toen hoorden ze hoe er een raam met een klap dichtgeslagen werd. Vervolgens werd er een haard aangestoken, gevolgd door het kraken van een oude fauteuil toen iemand er met een plof in ging zitten. Toen was het stil.

‘Nu is je vader tot lunchtijd onbereikbaar voor de wereld,’ glimlachte Georges moeder. ‘Haha, ik moet hem *minstens* drie keer verteld hebben over kasteel Faynights, waar je neven en nichtje verblijven, wat een warhoofd. George, ik denk echt dat je morgen kunt gaan, lieverd. Je ziet er zoveel beter uit vandaag. Laten we vanmiddag je spullen inpakken.’

‘Dank je, mam!’ riep George, terwijl ze haar moeder spontaan omhelsde. ‘En ik denk dat pap blij zal zijn dat ik even het huis uit ben. Ik ben veel te luidruchtig voor hem!’

‘Wat een stel, jullie twee!’ zei haar moeder, denkend aan de slaande deuren en al het andere. ‘Jullie zijn allebei soms ontzettende lastposten, maar ik zou niet zonder jullie kunnen, hoor! O, Timmy, zit je nog steeds onder de tafel? Ik wou dat je je staart niet daar liet liggen! Heb ik je pijn gedaan?’

‘Van *jou* kan hij het hebben, mam,’ zei George lachend. ‘Ik ga zo meteen mijn spullen pakken. Hoe kom ik bij kasteel Faynights? Met de trein?’

‘Ja. Ik breng je naar het station hier in Kirrin Baai, dan kun je die van 10.40 uur nemen,’ zei haar moeder. ‘Je stapt over in Limming Ho en pakt daar de trein naar Faynights. Als je Julian nu een kaartje stuurt, krijgt hij dat morgenochtend en komt hij je daar halen.’

‘Ik ga hem nu meteen schrijven,’ zei George blij. ‘Pff, ik was even bang dat die verkoudheid de hele vakantie zou aanhouden! Op zo’n koude dag in april ga ik in ieder geval nooit meer zwemmen.’

‘Hm, dat zei je vorig jaar ook. En het jaar daarvoor,’ lachte haar moeder. ‘Je hebt een heel kort geheugen, George!’

‘Kom op, Timmy!’ riep George, en samen renden ze als een wervelwind de deur uit. Die sloeg met een knal achter hen dicht en het hele huis schudde.

Meteen ging de studeerkamerdeur open en een boze stem brulde: ‘Wie slaat er met deuren terwijl ik aan het werk ben? Kan er dan niemand in dit huis zachtjes een deur dichtdoen?’

George grijsde terwijl ze naar boven vluchtte. Haar vader was kampioen deuren dichtslaan, maar hij hoorde alleen de klappen van anderen.

George ging op haar kamer op zoek naar een ansichtkaart. Ze moest hem meteen op de post gaan doen, anders zou Julian hem niet op tijd krijgen, en het zou juist zo leuk zijn als Julian, Dick en Anne haar van het station kwamen halen!

‘Morgen gaan we weg,’ zei ze tegen Timmy, die naar haar

opkeek en wild kwispelde. 'Ja, jij gaat natuurlijk ook mee, dan zijn de Vijf weer samen! Dat vind jij leuk, hè Timmy? Ik ook!'

Ze schreef snel iets op de achterkant van de ansichtkaart en vloog naar beneden om hem op de post te doen. De voordeur knalde achter haar dicht en haar vader sprong bijna uit zijn vel. Hij was een slimme en hardwerkende wetenschapper, ongeduldig en opvliegend, maar ook vriendelijk en nogal vergeetachtig. George leek in heel veel opzichten op hem.

George gooide de kaart in de brievenbus. Ze had er een kort en bondig tekstje op geschreven.

*Verkoudheid is over. Ik kom morgen. Aankomst:
12.05 uur. Komen jullie mij en Timmy ophalen?
We staan allebei te kwispelen van ongeduld, dat
kan ik je wel vertellen!*

George

Toen ze weer thuiskwam, keerde George haar kledingkast binnenstebuiten en begon ze de dingen uit te zoeken die ze wilde meenemen. Haar moeder kwam helpen. Ze waren het nooit eens over wat er ingepakt moest worden; George wilde altijd zo min mogelijk mee, en al helemaal geen warme

dingen, en haar moeder wilde precies het tegenovergestelde.

Maar uiteindelijk deden ze allebei wat water bij de wijn.

‘Oké, oké, neem die vreselijke oude spijkerbroek dan maar mee, en dat rode shirt. Als je dan ook maar die warme truien inpakt. En je moet een warme deken meenemen, zei Julian. Het is best koud in de caravans met dit weer.’

‘Ik ben benieuwd hoe ze eruitzien,’ zei George, terwijl ze de truien in haar tas deed. ‘Het zijn heel grappige, ouderwetse, zei Julian in zijn brief.’

‘Je zult het morgen wel zien,’ zei haar moeder. ‘O, George, je hoest weer!’

‘Dat komt door het stof, echt waar,’ zei George met een paars gezicht, in een poging de kriebel in haar keel te negeren. Ze dronk snel een glas water. Het zou te erg zijn als ze nu alsnog niet mocht gaan van haar moeder!

Maar haar moeder dacht echt dat George beter was. Ze had een week in bed gelegen, had zich enorm druk gemaakt en was een heel lastige patiënt geweest. Nu, nadat ze alweer een paar dagen op was, leek ze echt weer zichzelf. *Het zal haar goed doen om naar Faynights te gaan, lekker in de frisse buitenlucht, dacht haar moeder. Ze kan ook wel wat gezelschap gebruiken – hier alleen zijn, wetende dat de anderen zonder haar op vakantie zijn, is niets voor haar.*

George was die avond zielsgelukkig. Nog maar één nachtje slapen en dan zou ze veertien dagen gaan kamperen. Ze had er zo’n zin in! Hopelijk zou het weer een beetje meezitten.

Opeens ging de telefoon. Georges moeder nam op.

‘Hallo?’ zei ze. ‘O, jij bent het, Julian. Is alles in orde?’

George stormde de gang in. Er zou toch zeker niets zijn gebeurd? Julian belde toch niet om te zeggen dat ze niet moest komen? Ademloos bleef ze staan luisteren.

‘Wat zeg je, Julian? Ik begrijp niet waar je het over hebt, schat. Ja, natuurlijk is je oom in orde. Waarom zou hij dat niet zijn? Nee, hij is niet verdwenen. Julian, waar *heb* je het over?’

George werd ongeduldig. Wat was dit allemaal? Maar er bleek niets aan de hand te zijn. Toen haar moeder eindelijk ophing, legde ze het uit.

‘Sta eens stil, George. Het is niets, je kunt gewoon gaan morgen. Julian belde alleen om er zeker van te zijn dat je vader niet een van de geleerden is die plotseling verdwenen zijn. Blijkbaar staat er iets over in de krant en die lieve Julian wilde zeker weten dat je vader veilig thuis was.’

‘Haha, alsof pap zomaar zou verdwijnen!’ riep George lachend.